

Pente Barbara

Illat

88

Lassan elindultam hazafelé, már nagyon fáradt voltam, fájt a lábam, és a torkom is kapart, alig vártam, hogy otthon legyek, végre lefeküdhessek az ágyamba, és nyakig betakarózzak, egész egyszerűen imádok aludni, de annál is jobban szeretem a lakásom illatát, még régebben megfigyeltem, hogy minden lakásnak van egy sajátos illata, amit nem lehet összetéveszteni semmi mással, ha lehetne, én a lakásom illatából csinálnék parfümöt magamnak, azt hiszem, a gerbera és a kanapém illata keveredne benne egy jó adag könyv és plüssállat illatával, jaj, de jó lenne, persze megint elszabadult a fantáziám, mint mindig, de hát képzelődni is szeretek, ilyen vagyok, ez van, ezt kell szeretni, vagy megszokni, vagy megszökni előle, de azt már többször is próbáltam, hiába, szóval két lábbal a föld felett járok, ha ha ha, mennyit basztatott ezért még régen az apám, de nem baj, neki úgyis ez volt a hobbija, már a lépcsőházban észrevettem, hogy nem találok a lakáskulcsomat, nem akartam elhinni, éreztem, hogy mindjárt szétbasz az ideg, reméltem, a lakótársam, Miki már otthon van, persze a lift is akkor ment tönkre, úgyhogy gyalog kellett felmennem az ötödikre, lihegtem, azért nem a hatvanéveseknek találták fel a kurva lépcsőt, az is biztos, nagy nehezen, de sikerült feljutnom, végre lenyomtam az ajtó kilincsét, de zárva volt, amit nem igazán értettem, hiszen Miki ilyenkor már otthon szokott lenni, ráadásul már éhes és szomjas is voltam, szinte éreztem az asztalon hagyott kávé illatát, és sóvárogtam a jó meleg húsleves után, a macskámról nem is beszélve, szóval jó erősen kopogtam, ahogy csak bírtam, Miki biztos véletlenül zárta magára az ajtót, de nem történt az ég egy adta világon semmi, vártam kicsit, aztán újra kopogtam, még hangosabban, aztán újra és újra, de még mindig sehol semmi, erre elkezdtem dörömbölni az ajtón, és kiabálni, hogy Miki, engedj be, Miki, engedj be, mire kattant a zár, és végre kinyílt az ajtó, de nem Mikit láttam meg, hanem egy ismeretlen főszeret, aki álmosan vágta a pofámba, hogy miért üvöltözöm, itt nincs semmiféle Miki, menjek szépen haza, mire mondtam neki, hogy én pont hazajöttem, nem tudom, hogy ő ki a fene, és mit keres a lakásomban, de ha jó lesz, aludhat a kanapén, mire felnevetett az a szemét, és megkérdezte, hogy a volt felesége küldött-e, mert ilyen faszságot csak ő találhat ki, hogy felbérel egy csövest, hogy basztassa az éjszaka közepén, erre ordibálni kezdtem, hogy ha nem enged be, kihívom a fakabátokat, mert ez az én lakásom, mire volt pofája az mondani annak a szemétládának, hogy már három hónapja él itt, és menjek vissza az aluljáróba, vagy ahova akarok, és mondjam meg a volt feleségének, hogy akármennyire próbálkozik is, akkor sem fog kikészülni idegileg, én meg még jobban üvöltöttem, hogy nincs szó semmiféle feleségről, azonnal engedjen be, már nagyon fáradt vagyok, szeretnék végre aludni, erre

rám csapta az ajtót, én meg újra dörömböltem, ahogy csak tudtam, be akartam törni az ajtót, de nem sikerült, azért próbálkoztam, ahogy csak tudtam, közben torkom szakadtából üvöltöttem, aljas senkiházi, mocskos féreg, elloptad a lakásomat, húzzál haza, de néhány perc után elfáradtam, leültem a lépcsőre, éreztem, hogy forog velem az egész világ, de tudtam, hogy nem adhatom fel, harcolnom kell, szóval újrakezdtém az egészet, de egyszer csak karon fogtak a mentősök, és elvittek a kórházba, hiába ellenkeztem, nagyon szeretnék végre hazamenni, de az orvos szerint még nem lehet, de annyira idegesít a kórház szaga, undorító, a lakásom illata viszont nagyon hiányzik, nem tudom, meddig fogom itt kibírni, bárcsak otthon lehetnék, Istenem, kérlek, add, hogy hazamehessek!!!

Kérés

A szülők a nagymama születésnapjára készülődtek, az ötéves Jácintot meglátogatták. Nem mert mosolyogni, amikor találkozott a nagyival, ha mégis mosolyra görbült nagy ritkán a szája, elszégyellte magát. A nagy szinte egész nap csak rádiót hallgatott, zoknikat és sálakat kötögetett.

Mikor meglátogatták az apukájával, alig ismert rá: a tartása meggörnyedt, a hangja sivárrá és halkkává vált. A kisfiú a születésnapjára távoli rokonokkal is találkozott, köztük azzal a férfival, akitől mindenkinél jobban undorodott: Jenővel, a nagybátyjával. Hozzá képest a nagymama szinte boldognak tűnt. Ha valaki megkérdezte a vézna nagybácsit, hogy van, már sorolta is a problémáit, a villanyszámlától a hangos szomszédon át egészen a gonosz ellenőrökig, Jácintot legszívesebben kiszadta volna a világból.

A vendégek hamarosan megérkeztek, a szomorú ház falait ellepte a zsivaj. Körülülték az asztalt, Jácintot – maga sem tudta, hogyan – egyszer csak Jenő mellett találta magát, a szülei vele szemben foglaltak helyet. Elénekeltek a Boldog születésnapot! című dalt, Jácintnak egy hang sem jött ki a torkán, inkább kinézett az ablakon.

A kertet elárasztották a virágok, de Jácint úgy gondolta, a mezőkön egész biztosan nem így nőnek. A mezőket mindennél jobban szerette, az összes kertet hozzájuk hasonlította, és néha azon töprengett, milyen jó lenne egy mező közepén álló házikóban lakni. Az emberek hangja betöltötte a konyhát. A dal véget ért, már szeletelték is az emeletes tortát. Az apja felállt a székről, és belekezdett a beszédébe. Jácintnak csak most jutott eszébe, mennyi ideig gyakorolta a tükör előtt ezeket a mondatokat.

– Ne lélegezz ilyen hangosan – nézett rá mérgesen Jenő.

Jácint felkapta a fejét, kétségbeesetten nézett az apjára, aki nagy lelkesedéssel mondta a betanult szöveget.

– Rendben – felelt egyhangúan.

Az apja csak beszélt és beszélt a gyerekkoráról, a szülői értekezletekről, az anyák napjáról, mindegyiket csodálatosnak és felettébb mulatságosnak beállítva. Erőlködve nevetett a saját történeteiben, a vendégek példásan utánozták a hazug jókedvet és nosztalgiát.

Jácint az ajkába harapott. Most az anyját kereste a tekintetével, de ő teljesen belefeledkezett a süteményevésbe, mintha attól félne, hogy valaki bármelyik pillanatban elveheti tőle az ételt.

– Az előbb mondtam, hogy ne lélegezz ilyen hangosan – mormogta ismét Jenő.

– Jó – Jácint keze remegett, nagyokat nyelt.

Arra gondolt, holnap megint óvodába kell mennie. Utálta. Ha tehette, csigákat gyűjtött az udvaron, és mielőtt eljött érte az anyukája, szabadon engedte őket. Ha nem mehetett ki a szabadba, rajzolt. Az az ötlete támadt, hogy keres egy üres, átlátszó tusfürdőflakont, leszedi róla a matrikákat, teleönti vízzel, utána rajzol egy lapra néhány színes halat, a tusfürdő hátára ragasztja, és elképzeli, ahogy a halak úsznak az akváriumban.

– Ne lélegezz ilyen hangosan, az isten szerelmére – dűnnyögte Jenő.

Jácint biccentett, újra a kertet nézte, az járt a fejében, furcsa, hogy ő is egy virágról kapta a nevét, és az még furcsább, hogy a nagymamájának egyetlen egy sincs belőle a kertjében. Pedig a Jácint szép és illatos is, ellenben a bűdöskével, amelyből akadt néhány a rózsabokrok és íriszek között. Az apja csak most lendült bele igazán a beszédébe.

90

Jenő megrúgta a kisfiút, és a fülébe suttogta:

– Lélegezz halkabban, nem érted? Úgy lihegsz, mint egy kutya!

Jácint ismét bólintott, ismét az ajkába harapott, ismét az ablakon bámult kifelé. Az anyja még mindig evett, már a harmadik szelet tortánál tartott, a haja és a blúza is krémes lett.

– Nem tanítottak meg szüleid arra sem, hogyan kell levegőt venni? Ne lihegj, te szerencsétlen!

Az apa beszédét félbeszakította a kisfiúból feltörő zokogás.

Tizenöt évvel később Jácint elmondta a születésnapon történeteket a pszichiáterének.

– Az az igazság – nézett az orvosa szemébe –, hogy nem tudok normálisan lélegezni...